

[Statsministeren]

Under forhandlingerne har Danmark indtaget en positiv holdning til de fleste forslag om at indføre nye politikker samt styrke instrumenterne i andre; dette sidste går bl.a. på miljøpolitikken, hvor vi anser det for nødvendigt, at det bliver lettere at træffe beslutninger, som kan styrke indsatsen. Miljøproblemerne omfang kalder på en sådan forstærket indsats, men det er samtidig også en logisk afbalancering af hele den styrkelse af Fællesskabets økonomiske struktur, som traktatrevisionen lægger op til. Man kan sige, at Fællesskabets værdi som samarbejdsmodel svækkes, i samme omfang som det ikke lykkes at opbygge og fastholde en høj miljøprofil.

Samme tankegang gør sig også gældende i forbindelse med opstramningen på social- og arbejdsmarkedspolitikken, et punkt, som på grund af en hårdnakket britisk modstand kan vise sig at blive et af de vanskeligste forhandlingsstemaer på selve topmødet.

De institutionelle spørgsmål, som i tidligere forhandlingsforløb har spillet en fuldstændig dominerende rolle, har haft en langt mere tilbagetrukket rolle i disse regeringsforhandlinger. Europa-Parlamentets krav om at få dækket, hvad de selv betegner som det demokratiske underskud, er kun blevet sparsomt imødekommet i form af en ny procedure for samvirke mellem Råd og Parlament på en række udvalgte områder. Det er nok en ordning, som ikke rigtig tilfredsstiller nogen fuldt ud, men som altså er udtryk for, hvad man formentlig nu kan blive enige om.

Fra alle sider har der været interesse for at styrke det udenrigspolitiske samarbejde, som det i realiteternes verden bliver stadig vanskeligere at adskille klart fra det økonomiske. Efter samme linier, som vi fra dansk side har efterlyst det, bliver strukturerne på de to områder nu i højere grad integreret. Der, hvor der fortsat er nogen uenighed, er vedrørende spørgsmålet, om der i begrænset omfang skal indføres en adgang til flertalsafgørelser. Interessen samler sig om en model, hvor Rådet med enstemmighed kan afgrænse, hvilke gennemførelsesforanstaltninger der i givet fald kan besluttes for kvalificeret flertal. Vi havde gerne undgået dette, dels fordi det giver en smule slør i det mellemstatslige billede af dette samarbejde, og dels fordi vi tror, det kan blive svært at finde en fornuftig afgrænsning af,

hvad der kan betegnes som gennemførelsesbestemmelser. På den anden side tror vi ikke, det i praksis vil betyde stort. Ikke mindst de store lande skal nok vogte over det mellemstatslige præg på dette samarbejde.

Inden for rammerne af EPS-samarbejdet har vi længe drøftet sikkerhedspolitikken, nemlig de såkaldte økonomiske og politiske aspekter af sikkerhed, men altså ikke de militære.

Der er et udbredt ønske om, at også forsvarspolitikken nævnes som et samarbejdsområde på længere sigt. Danmark har i diskussionerne indtaget det standpunkt, at der ikke hermed nu sås berettiget tvivl om vort ønske om at fastholde NATO-samarbejdet med dets sikkerhedsgarantier. Dette synspunkt er der bred opslutning omkring. Yderligere ønsker vi ikke på nuværende tidspunkt at binde os selv til at deltage i militært samarbejde, som en dag måtte blive realiseret på det grundlag. Ligesom med hensyn til den tredje fase i den økonomisk-monetære union vil vi have lejlighed til at tage stilling til det, når vi kender de nærmere omstændigheder bedre, end vi gør i dag.

Tilsvarende gælder et eventuelt dansk medlemskab af Den Vesteuropæiske Union. Traktatteksten åbner mulighed for en rolle for Vestunionen, en art bindeled mellem unionen og NATO, som det er blevet udtrykt. Skal vi med i dette samarbejde, forudsætter det, at vi træffer en særskilt beslutning herom.

I den tredje fase finder vi en række tekster om indre anliggender og retligt samarbejde. Det er sagsområder, hvor vi allerede har visse erfaringer fra bl.a. det såkaldte Trevisamarbejde. Og det er samtidig områder, hvor vi må vente et øget pres af opgaver i de kommende år. Der er altså gode grunde til at intensivere samarbejdet her, men det bør ske på den mellemstatslige facon, som der også nu er lagt op til.

Hvordan skal Danmark så forholde sig i de afsluttende forhandlinger, der, som jeg nævnte, må ventes at finde sted på selve topmødet? Og hvordan skal vi bedømme det resultat, som nu er ved at tegne sig? Ja, jeg skal da ikke foregribe vores debat her i dag. Tværtimod ser regeringen frem til at lytte til partiernes tilkendegivelser. Men igen: Et par overordnede betragtninger, som forhåbentlig kan lede på vej.

Som bekendt fremlagde Danmark allerede sidste efterår et fyldigt og gennemarbejdet me-